୨୬-୯-୨୦ ପ୍ରାତଃ ମୁରଲୀ ଓମ୍ ଶାନ୍ତି "ବାପଦାଦା" ମଧୁବନ

"ମିଠେ ବଚ୍ଚେ:— ଯେଉଁ ବାବା ତୁମକୁ ହୀରା ତୁଲ୍ୟ କରୁଛନ୍ତି, ତାଙ୍କ ପ୍ରତି କେବେ ବି ସଂଶୟ ଆସିବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ, ସଂଶୟବୁଦ୍ଧି ହେବା ଅର୍ଥ ନିଜର ହିଁ କ୍ଷତି କରିବା ।''

ପ୍ରଶ୍ନ:- ମନୁଷ୍ୟରୁ ଦେବତା ହେବାର ପାଠପଢାରେ ପାସ୍ ହେବା ପାଇଁ ମୁଖ୍ୟ ଆଧାର କ'ଣ ?

ଉ⃞ର:- ନିଶ୍ଚୟ । ନିଶ୍ଚୟ ବୁଦ୍ଧି ହେବା ପାଇଁ ସାହସ ଦରକାର । ମାୟା ଏହି ସାହାସକୁ ହିଁ ଭାଙ୍ଗି ଦେଉଛି, ସଂଶୟ ବୁଦ୍ଧି କରିଦେଉଛି । ଚାଲୁ-ଚାଲୁ ଯଦି ପାଠପଢା ପ୍ରତି ବା ପଢାଉଥିବା ସୁପ୍ରିମ୍ ଅର୍ଥାତ୍ ପରମ ଶିକ୍ଷକଙ୍କ ପ୍ରତି ପିଲାମାନଙ୍କର ସଂଶୟ ଆସିଲା ତେବେ ନିଜର ଏବଂ ଅନ୍ୟର ବହୁତ କ୍ଷତି କରିଥାନ୍ତି ।

ଗୀତ:- ତୁ ପ୍ୟାର କା ସାଗର ହୈ...

ଓମ୍ ଶାନ୍ତି । ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ଶିବବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି, ତୁମେମାନେ ବାବାଙ୍କର ମହିମା କରୁଛ ଯେ ତୁମେ ସ୍ନେହର ସାଗର ଅଟ । ତାଙ୍କୁ ଜ୍ଞାନର ସାଗର ମଧ୍ୟ କୁହାଯାଉଛି । ଜ୍ଞାନର ସାଗର ଜଣେ ହିଁ ଅଟନ୍ତି ତେବେ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ଅଜ୍ଞାନ ବୋଲି କୁହାଯିବ କାହିଁକି ନା ଏହା ଜ୍ଞାନ ଏବଂ ଅଜ୍ଞାନର ଖେଳ । ପରମପିତା ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ପାଖରେ ହିଁ ଜ୍ଞାନ ରହିଛି । ଏହି ଜ୍ଞାନ ଦ୍ୱାରା ନୂଆ ଦୁନିଆ ସ୍ଥାପନ ହେଉଛି । ଏପରି ନୁହେଁ ଯେ କୌଣସି ନୂଆ ଦୁନିଆ ତିଆରି କରାଯାଉଛି । ଦୁନିଆ ତ ଅବିନାଶୀ ହିଁ ଅଟେ । କେବଳ ପୁରୁଣା ଦୁନିଆକୁ ବଦଳାଇ ନୂଆ କରୁଛନ୍ତି । ଏପରି ନୁହେଁ ଯେ ପ୍ରଳୟ ହୋଇଯାଉଛି । ସାରା ଦୁନିଆ କେବେ ବିନାଶ ହେଉ ନାହିଁ, ପୁରୁଣା ଅଛି ତାହା ବଦଳି ନୂଆ ହେଉଛି । ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି ଏହା ହେଉଛି ପୁରୁଣା ଘର, ଯେଉଁଠି ତୁମେମାନେ ବସିଛ । ଜାଣିଛ ଯେ ଆମେ ନୂଆ ଘରକୁ ଯିବୁ । ଯେପରି ପୁରୁଣା ଦିଲ୍ଲୀ ରହିଛି । ଏବେ ପୁରୁଣା ଦିଲ୍ଲୀ ବିନାଶ ହେବ, ତାହା ବଦଳରେ ଏବେ ନୂଆ ଦିଲ୍ଲୀ ହେବାକୁ ଯାଉଛି । ତେବେ ଏହା ନୂଆ କିପରି ହେଉଛି ? ପ୍ରଥମେ ତ ରାଜଧାନୀ ନିବାସୀ ଯୋଗ୍ୟ ହେବା ଦରକାର । ନୂଆ ଦୁନିଆରେ ତ ଥାନ୍ତି ସର୍ବଗୁଣ ସମ୍ପନ୍ନ, ୧୬ କଳା ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ..... ତୁମର ଏହା ଲକ୍ଷ୍ୟ ଓ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ମଧ୍ୟ ଅଟେ । ପାଠଶାଳାରେ ଲକ୍ଷ ତ ରହିଥାଏ ନା । ପଢିଲାବାଲା ଜାଣିଥାଏ ଯେ — ମୁଁ ଡାକ୍ତର ହେବି ବାରିଷ୍ଟର ହେବି... । ଏଠାରେ ତୁମେ ଜାଣିଛ ଯେ ଆମେ ଆସିଛୁ— ମନୁଷ୍ୟରୁ ଦେବତା ହେବା ପାଇଁ । ପାଠଶାଳାରେ ଲକ୍ଷ୍ୟ ଓ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ବିନା ତ କେହି ବସିପାରିବେ ନାହିଁ । କିନ୍ତୁ ଏହା ଏଭଳି ଚମତ୍କାର ପାଠଶାଳା ଅଟେ ଯେଉଁଠି ଲକ୍ଷ୍ୟ-ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟକୁ ବୁଝି, ପାଠପଢି ମଧ୍ୟ ପାଠପଢାକୁ ଛାଡି ଦେଉଛନ୍ତି । ଭାବୁଛନ୍ତି ଏହା ଭୁଲ୍ ପାଠପଢା ଅଟେ । ଏହା ପ୍ରକୃତ ଲକ୍ଷ୍ୟ ନୁହେଁ, ଏପରି କେବେ ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ । ପଢାଉଥିବା ଶିକ୍ଷକଙ୍କ ପ୍ରତି ମଧ୍ୟ ସଂଶୟ ଆସିଯାଉଛି । ଦୁନିଆରେ ପାଠ ପଢାଇବେ, ପଢି ନ ପାରିଲେ ଅଥବା ପଇସା ନଥିଲେ, ସାହାସ ନଥିଲେ ପାଠପଢା ଛାଡି ଦେଇଥାନ୍ତି । ଏପରି ତ କହିବେ ନାହିଁ ଯେ ବାରିଷ୍ଟରୀ ଜ୍ଞାନ ହିଁ ଭୁଲ୍ ଅଟେ, ପଢାଇଲାବାଲା ଶିକ୍ଷକ ଭୁଲ୍ ଅଟନ୍ତି । ଏଠାରେ ତ ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କର ବୁଦ୍ଧି ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ଅଟେ । ପାଠପଢାରେ ସଂଶୟ ଆସିବାରୁ କହିଦେଉଛନ୍ତି ଯେ ଏହି ପାଠପଢା ଭୁଲ୍ ଅଟେ । ଭଗବାନ ପଢାଉନାହାଁନ୍ତି, ବାଦଶାହୀ ଆଦି କିଛି ମଧ୍ୟ ମିଳୁନାହିଁ... ଏସବୁ ଗପ ଅଟେ । ଏହିପରି ମଧ୍ୟ ବହୁତ ସନ୍ତାନ ପଢୁ-ପଢୁ ପୁଣି ଛାଡି ଦେଉଛନ୍ତି । ସମସ୍ତେ ପଚାରିବେ ତୁମେ ତ କହୁଥିଲ ଯେ ଆମକୁ ଭଗବାନ ପଢାଉଛନ୍ତି, ଯେଉଁଥିରେ ମନୁଷ୍ୟରୁ ଦେବତା ହେଉଛନ୍ତି ପୁଣି କ'ଣ ହୋ କହିବେ ? ନାଁ, ସେସବୁ ଗପ ଥିଲା । କହିଥାନ୍ତି ଏହି ଏମ୍ ଅବଜେକ୍ଟ ଆମେ ବୁଝିପାରୁନାହୁଁ । କେତେକ ଥିଲେ ଯିଏକି ନିଶ୍ଚୟର ସହିତ ପଢୁଥିଲେ, ପୁଣି ସଂଶୟ ଆସିବା ଦ୍ୱାରା ପାଠପଢା ଛାଡି ଦେଲେ । ନିଶ୍ଚୟ କିପରି ହେଲା ପୁଣି ସଂଶୟ ବୁଦ୍ଧି କିଏ କରାଇଲା ? ତୁମେ କହିବ ଯଦି ଇଏ ପଢିଥାନ୍ତେ ତେବେ ବହୁତ ଉଚ୍ଚ ପଦ ପାଇପାରିଥା'ନ୍ତେ । ଅନେକ ମଧ୍ୟ ପଢୁଛନ୍ତି । ବାରିଷ୍ଟରୀ ପଢୁ-ପଢୁ ଅଧାରୁ ଛାଡି ଦେଉଛନ୍ତି, ଅନ୍ୟମାନେ ତ ପାଠପଢି ବାରିଷ୍ଟର ହୋଇଯାଉଛନ୍ତି । କେହି ତ ପାଠପଢି ପାସ୍ ହେଉଛନ୍ତି, କେହି ପୁଣି ଫେଲ୍ ହୋଇଯାଉଛନ୍ତି । ସେମାନେ ପୁଣି କିଛି ନା କିଛି ଛୋଟ ପଦବୀ ପାଉଛନ୍ତି । ଏହା ତ ବହୁତ ବଡ ପରୀକ୍ଷା ଅଟେ । ଏଥିରେ ବହୁତ ସାହାସ ଦରକାର । ପ୍ରଥମତଃ ନିଶ୍ଚୟ ବୁଦ୍ଧି ହେବା

ପାଇଁ ସାହାସ ଥିବା ଦରକାର । ମାୟା ଏପରି ଅଟେ ଯେ ବ□ମାନ ନିଶ୍ଚୟ ହେଉଛି, ପୁଣି ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ସଂଶୟ ବୁଦ୍ଧି କରାଇ ଦେଉଛି । ପଢିବା ପାଇଁ ବହୁତ ଆସୁଛନ୍ତି କିନ୍ତୁ କେହି ପୁଣି ନିର୍ବୋଧ ଅଟନ୍ତି, କ୍ରମାନ୍ୱୟରେ ପାସ୍ ହେଉଛନ୍ତି ନା । ଖବରକାଗଜରେ ମଧ୍ୟ ତାଲିକା ବାହାରିଥାଏ । ଏହା ମଧ୍ୟ ସେହିପରି ଅଟେ, ଅନେକ ପଢିବାକୁ ଆସୁଛନ୍ତି । କେହି ଭଲ ହୋଇଥାନ୍ତି କେହି ପୁଣି ନିର୍ବୋଧ ଅଟନ୍ତି । ନିର୍ବୋଧ ହୋଇଥିବାରୁ କୌଣସି ନା କୌଣସି ସଂଶୟରେ ପଡି ଛାଡି ଦେଉଛନ୍ତି । ସେମାନେ ପୁଣି ଅନ୍ୟମାନଙ୍କର ମଧ୍ୟ କ୍ଷତି କରିଥାନ୍ତି । ସଂଶୟବୁଦ୍ଧି ବିନଶ୍ୟନ୍ତି ବୋଲି କୁହାଯାଏ । ସେମାନେ ଉଚ୍ଚ ପଦ ପାଇପାରିବେ ନାହିଁ । ନିଶ୍ଚୟ ମଧ୍ୟ ରହିଛି କିନ୍ତୁ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ପଢୁନଥିବାରୁ ପାସ ହୋଇପାରିବେ ନାହିଁ କାହିଁକି ନା ବୁଦ୍ଧି କୌଣସି କାମର ନୁହେଁ । ଧାରଣା ମଧ୍ୟ ହେଉନାହିଁ । ଆମେ ଆତ୍ମା ଅଟୁ ଏକଥା ଭୁଲିଯାଉଛନ୍ତି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ ତୁମ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କର ପରମପିତା ଅଟେ । ତୁମେମାନେ ଜାଣିଛ ଯେ ବାବା ଆସିଛନ୍ତି । କାହାର ବହୁତ ବିଘ୍ନ ପଡିଲେ ସଂଶୟ ଆସିଯାଉଛି, କହିଦେଉଛନ୍ତି ଯେ ଆମର ଅମୁକ ବ୍ରାହ୍ମଣୀ ପ୍ରତି ନିଶ୍ଚୟ ଆସୁନାହିଁ । ଆରେ ବ୍ରାହ୍ମଣୀ ଯେପରି ହେଉ ତୁମେ ତ ବାବାଙ୍କ ପାଠ ପଢିବା ଦରକାର ନା । ଶିକ୍ଷକ ଭଲ ପାଠ ନ ପଢାଇଲେ ଭାବିଥାନ୍ତି ଏହାଙ୍କୁ ବଦଳାଇ ଦେବୁ । କିନ୍ତୁ ତୁମକୁ ତ ପଢିବାକୁ ହେବ ନା । ଏହି ପାଠପଢା ହେଉଛି ବାବାଙ୍କର । ସୁପ୍ରିମ ଟିଚର ହିଁ ପଢାଉଛନ୍ତି । ବ୍ରାହ୍ମଣୀ ମଧ୍ୟ ତାଙ୍କର ହିଁ ଜ୍ଞାନ ଶୁଣାଉଛନ୍ତି ତେଣୁ ଧ୍ୟାନ ପାଠପଢା ଉପରେ ରହିବା ଦରକାର ନା । ପାଠପଢା ବିନା ପରୀକ୍ଷାରେ ପାସ୍ ହୋଇପାରିବେ ନାହିଁ । କିନ୍ତୁ ବାବାଙ୍କଠାରୁ ନିଶ୍ଚୟ ତୁଟି ଯାଉଥିବାରୁ ପାଠପଢା ହିଁ ଛାଡି ଦେଉଛନ୍ତି । ପାଠପଢା ମଝିରେ ପଢୁ-ପଢୁ ଶିକ୍ଷକଙ୍କ ପ୍ରତି ସଂଶୟ ଆସିଯାଏ ଯେ, ଏହି ପଦ ମିଳିବ ନା ନାହିଁ ପୁଣି ଛାଡି ଦିଅନ୍ତି । ଅନ୍ୟକୁ ମଧ୍ୟ ଖରାପ କରିଦିଅନ୍ତି, ଗ୍ଲାନି କରିବା ଦ୍ୱାରା ଆହୁରି ହିଁ କ୍ଷତି କରିଦେଉଛନ୍ତି । ଏହାଦ୍ୱାରା ବହୁତ କ୍ଷତି ହୋଇଯାଇଥାଏ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଯେ ଏଠାରେ ଯଦି କେହି ପାପ କଲେ ତେବେ ତାଙ୍କୁ ଶହେଗୁଣା ଦଣ୍ଡ ଭୋଗ କରିବାକୁ ପଡିଥାଏ । ଅନେକଙ୍କୁ ଖରାପ କରିବାରେ, ଜଣେ ନିମି□ ହୋଇଥାନ୍ତି ତେଣୁ ଯାହା କିଛି ପୁଣ୍ୟ ଆତ୍ମା ହୋଇଥିଲେ ପୁଣି ପାପ ଆତ୍ମା ହୋଇଯାଉଛନ୍ତି । ଏହି ପାଠପଢା ଦ୍ୱାରା ହିଁ ପୁଣ୍ୟ ଆତ୍ମା ହେଉଛନ୍ତି । କେବଳ ଏକ ବାବା ହିଁ ପୁଣ୍ୟ ଆତ୍ମା କରାଉଛନ୍ତି । ଯଦି କେହି ପଢିପାରୁ ନାହାଁନ୍ତି ତେବେ ନିଶ୍ଚୟ କିଛି ଅବଗୁଣ ରହିଛି । ବାସ୍, କହିଦେଉଛନ୍ତି ଯାହା କିଛି ଭାଗ୍ୟରେ ଅଛି, ଆମେ କ'ଣ କରିବୁ । ଯେପରି କି ହୃତଘାତ ହୋଇଯାଉଛି । ତେଣୁ ଏଠାକୁ ଆସି ଯେଉଁମାନେ ଜୀବଦଶାରୁ ମରିବା ଶିଖୁଛନ୍ତି, ସେମାନେ ପୁଣି ରାବଣ ରାଜ୍ୟରେ ଯାଇ ମଧ୍ୟ ବ□ିଥା'ନ୍ତି । ହୀରାତୁଲ୍ୟ ଜୀବନ ଗଢିପାରୁ ନାହାଁନ୍ତି । ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କର ହୃତଘାତ ହେଲେ ଯାଇ, ଅନ୍ୟ ଜନ୍ମ ନେଇଥାନ୍ତି । ଏଠାରେ ହାର୍ଟ ଫେଲ୍ ହେଲେ ଆସୁରୀ ସଂମ୍ପ୍ରଦାୟକୁ ଚାଲିଯାଉଛନ୍ତି । ଏହା ହେଉଛି ମରଜୀବା ଜନ୍ମ । ନୂଆ ଦୁନିଆକୁ ଯିବା ପାଇଁ ବାବାଙ୍କର ହେଉଛନ୍ତି । ଆତ୍ମାମାନେ ତ ଯିବେ ନା । ଆମେ ଆତ୍ମା ଏହି ଶରୀରର ଅଭିମାନ ଛାଡିଦେଲେ ବୁଝିବେ ଯେ ଇଏ ଦେହୀ-ଅଭିମାନୀ ଅଟନ୍ତି । ଆତ୍ମା ଏବଂ ଏହି ଶରୀର ଅଲଗା ଜିନିଷ ଅଟେ । ଗୋଟିଏ ଶରୀର ଛାଡି ଆଉ ଗୋଟିଏ ନେଉଥିବାରୁ ନିଶ୍ଚୟ ଅଲଗା ଜିନିଷ ହେଲା ନା, ତୁମେ ଜାଣିଛ ଯେ ଆମେ ଆତ୍ମାମାନେ ଶ୍ରୀମତ ଆଧାରରେ ଏହି ଭାରତରେ ସ୍ୱର୍ଗର ସ୍ଥାପନା କରୁଛୁ । ମନୁଷ୍ୟରୁ ଦେବତା କରିବାର କଳା ଶିଖିବାକୁ ପଡୁଛି । ଏକଥା ମଧ୍ୟ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଯାଉଛି, ଭକ୍ତିମାର୍ଗର ସତସଙ୍ଗକୁ ପ୍ରକୃତ ସତସଙ୍ଗ କୁହାଯିବ ନାହିଁ । ସତ୍ୟ ତ ଏକମାତ୍ର ପରମାତ୍ମାଙ୍କୁ ହିଁ କୁହାଯାଉଛି । ତାଙ୍କ ନାମ ହେଲା ଶିବ, ସେହିଁ ସତ୍ୟଯୁଗର ସ୍ଥାପନା କରୁଛନ୍ତି । କଳିଯୁଗର ଆୟୁଷ ନିଶ୍ଚୟ ପୂର୍ଣ୍ଣ ହେବ । ସାରା ଦୁନିଆର ଚକ୍ର କିପରି ଘୂରୁଛି, ଏହା ସୃଷ୍ଟିଚକ୍ରରେ ସ୍ପଷ୍ଟ ଭାବରେ ରହିଛି । ଦେବତା ହେବା ପାଇଁ ସଂଗମଯୁଗରେ ବାବାଙ୍କର ହେଉଛନ୍ତି । ବାବାଙ୍କୁ ଛାଡିଲେ ତ ପୁଣି କଳିଯୁଗକୁ ଚାଲିଯିବେ । ବ୍ରାହ୍ମଣପଣିଆରେ ସଂଶୟ ଆସିଗଲେ ପୁଣି ଯାଇ ଶୂଦ୍ର କୂଳରେ ପଡିବେ । ପୁଣି ଦେବତା ହୋଇପାରିବେ ନାହିଁ ।

ବାବା ଏକଥା ମଧ୍ୟ ବୁଝାଉଛନ୍ତି— କିପରି ଏବେ ସ୍ୱର୍ଗ ସ୍ଥାପନାର ମୂଳଦୁଆ ପଡୁଛି । ମୂଳଦୁଆ ଏବଂ ଉଦ୍‌ଘାଟନ ମଧ୍ୟ ହୋଇଥାଏ । ଏଠାରେ ତ ସବୁ କିଛି ଗୁପ୍ତ ଭାବେ ହେଉଛି । ଏକଥା ତୁମେ ଜାଣିଛ ଯେ ଆମେ ସ୍ୱର୍ଗକୁ ଯିବା ପାଇଁ ପ୍ରସ୍ତୁତ ହେଉଛୁ । ପୁଣି ନର୍କର ନାମ ରହିବ ନାହିଁ । ଅନ୍ତ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ବ□ିଥିବା ଯାଏ, ପାଠ ପଢିବାକୁ ନିଶ୍ଚୟ

ପଡିବ । ପତିତ-ପାବନ ହେଉଛନ୍ତି ଏକମାତ୍ର ବାବା ଯିଏକି ପବିତ୍ର କରାଉଛନ୍ତି । ଏବେ ତୁମେମାନେ ଜାଣୁଛ ଯେ ବାବା ପବିତ୍ର କରାଇବାକୁ ଆସୁଛନ୍ତି ତେଣୁ ଏହା ହେଉଛି ସଂଗମଯୁଗ । ଲେଖିବାକୁ ମଧ ହେବ ଯେ ପୁରୁଷୋ□ମ ସଂଗମଯୁଗରେ ମନୁଷ୍ୟ ନରରୁ ନାରାୟଣ ହେଉଛନ୍ତି । ଏକଥା ମଧ ଲେଖାଯାଇଛି— ଏହା ତୁମର ଈଶ୍ୱରୀୟ ଜନ୍ମସିଦ୍ଧ ଅଧିକାର ଅଟେ । ବାବା ଏବେ ତୁମକୁ ଦିବ୍ୟ ଦୃଷ୍ଟି ଦେଉଛନ୍ତି । ଆତ୍ମା ଜାଣିଛି ଯେ ଆମର ୮୪ ଜନ୍ମର ଚକ୍ର ଏବେ ପୂରା ହେଉଛି । ଆତ୍ମାମାନଙ୍କୁ ବାବା ବସି ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ଆତ୍ମା ପଢୁଛି ଭଲେ ଦେହ-ଅଭିମାନ ବାରମ୍ବାର ଆସିବ କାହିଁକି ନା ଅଧାକଳ୍ପର ଦେହ-ଅଭିମାନ ରହିଛି ନା । ତେବେ ଦେହୀ-ଅଭିମାନୀ ହେବା ପାଇଁ ସମୟ ଲାଗିବ । ବାବା ବସିଛନ୍ତି, ସମୟ ମଧ ମିଳୁଛି । ଭଲେ ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କ ଆୟୁଷ ୧୦୦ ବର୍ଷ କହୁଛନ୍ତି ଅଥବା କମ୍ ମଧ ହେଉ । ଧରିନିଅ ବ୍ରହ୍ମା ଚାଲିଯିବେ, ଏପରି ନୁହେଁ ଯେ ସ୍ଥାପନା ହେବ ନାହିଁ । ତୁମେ ସେନାମାନେ ତ ବସିଛ ନା । ବାବା ମନ୍ତ୍ର ଦେଇଛନ୍ତି— ପାଠ ପଢିବାକୁ ହେବ । ସୃଷ୍ଟିର ଚକ୍ର କିପରି ଘୂରୁଛି, ଏକଥା ମଧ ବୁଦ୍ଧିରେ ଅଛି । ବାବାଙ୍କ ସ୍ମୃତିରେ ରହିବାକୁ ହେବ । ବାବାଙ୍କ ସ୍ମୃତି ଦ୍ୱାରା ହିଁ ବିକର୍ମ ବିନାଶ ହେବ । ଭକ୍ତିମାର୍ଗରେ ସମସ୍ତଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ବିକର୍ମ ହୋଇଛି । ପୁରୁଣା ଏବଂ ନୂଆ ଦୁନିଆର ଚକ୍ର ତୁମ ସମ୍ମୁଖରେ ରହିଛି । ତେଣୁ ତୁମେ ଲେଖିପାରିବ ଯେ ପୁରୁଣା ଦୁନିଆ ରାବଣ ରାଜ୍ୟ ମୁର୍ଦାବାଦ, ନୂଆ ଦୁନିଆ ଜ୍ଞାନମାର୍ଗ ରାମରାଜ୍ୟ ଜିନ୍ଦାବାଦ । ଯିଏ ପୂଜ୍ୟଥିଲେ ସେ ହିଁ ପୂଜାରୀ ହୋଇଛନ୍ତି । କୃଷ୍ଣ ମଧ ପୂଜ୍ୟ ଗୋରାଥିଲେ, ପୁଣି ରାବଣ ରାଜ୍ୟରେ ପୂଜାରୀ ଶ୍ୟାମଳ ହୋଇଯାଉଛନ୍ତି । ଏକଥା ବୁଝାଇବା ତ ସହଜ ଅଟେ । ପ୍ରଥମେ-ପ୍ରଥମେ ଯେବେ ପୂଜା ଆରମ୍ଭ ହେଉଛି, ତେବେ ବଡ଼-ବଡ଼ ହୀରାର ଲିଙ୍ଗ ବନାଉଛନ୍ତି, ଯାହାକି ବହୁତ ମୂଲ୍ୟବାନ ହୋଇଥାଏ, କାହିଁକିନା ବାବା ଏତେ ସାହୁକାର କରାଇଛନ୍ତି ନା । ସେ ନିଜେ ହୀରା ତୁଲ୍ୟ ହୋଇଥିବାରୁ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କୁ ମଧ ସେହିପରି କରାଉଛନ୍ତି ତେଣୁ ତାଙ୍କୁ ହୀରାରେ ତିଆରି କରି ରଖିବା ଉଚିତ୍ ନା । ହୀରାକୁ ସର୍ବଦା ମଝିରେ ରଖିଥାନ୍ତି । ପୋଖରାଜ ଆଦି ସାଥିରେ ତ ଏହାର ମୂଲ୍ୟ ରହିବ ନାହିଁ ସେଥିପାଇଁ ହୀରାକୁ ମଝିରେ ରଖାଯାଇଥାଏ । ଏହାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ୮ ରତ୍ନ ବିଜୟ ମାଳାର ଦାନା ହେଉଛନ୍ତି, ସବୁଠାରୁ ଅଧିକ ମୂଲ୍ୟବାନ୍ ହେଉଛି ହୀରା, ବାକି ତ କ୍ରମାନ୍ୱୟରେ ଅଛନ୍ତି । ଶିବବାବା କରାଉଛନ୍ତି, ଏସବୁ କଥା ବାବାଙ୍କ ବିନା କେହି ବୁଝାଇପାରିବେ ନାହିଁ । ପଢୁ-ପଢୁ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟଭାବେ ବାବା-ବାବା କହୁଛନ୍ତି ପୁଣି ଚାଲିଯାଉଛନ୍ତି । ଶିବବାବାଙ୍କୁ ବାବା ବୋଲି କହୁଛନ୍ତି, ତେଣୁ ତାଙ୍କୁ କେବେହେଲେ ଛାଡ଼ିବା ଅନୁଚିତ୍ । ଛାଡି ଦେଲେ ନିଜର ଭାଗ୍ୟ ବୋଲି କୁହାଯାଉଛି । କାହାର ଭାଗ୍ୟରେ ଅଧିକ ନଥିଲେ ପୁଣି, ଏହିପରି କର୍ମ ହିଁ କରୁଛନ୍ତି ଯେ ଶହେ ଗୁଣା ଦଣ୍ଡ ଭୋଗ କରିବାକୁ ପଡୁଛି । ପୁଣ୍ୟ ଆତ୍ମା ହେବା ପାଇଁ ପୁରୁଷାର୍ଥ କରି ପୁଣି ପାପ କରିବା ଦ୍ୱାରା ଶହେଗୁଣା ପାପ ହୋଇଯାଉଛି ପୁଣି ବାମନ ବୁଦ୍ଧି ହୋଇ ରହି ଯାଉଛନ୍ତି, ବୃଦ୍ଧି ହୋଇପାରୁ ନାହିଁ । ଶହେଗୁଣା ଦଣ୍ଡ ଜାଣିବା ପରେ ମଧ ଅବସ୍ଥାରେ କୌଣସି ଉନ୍ନତି ହେଉ ନାହିଁ । ବାବାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ତୁମେ ହୀରା ତୁଲ୍ୟ ହେଉଛ ତେଣୁ ତାଙ୍କ ପ୍ରତି ସଂଶୟ ଆସିବା ଅନୁଚିତ୍ । ଯେକୌଣସି କାରଣରୁ ବାବାଙ୍କୁ ଛାଡିଲେ ହତଭାଗ୍ୟ ବୋଲାଇବ । ଯେଉଁଠି ହେଲେ ବି ରହି ବାବାଙ୍କୁ ଯାଦ କରିବାକୁ ହେବ ତେବେ ଯାଇ ଦଣ୍ଡରୁ ମୁକ୍ତ ହୋଇଯିବ । ତୁମେ ଏଠାକୁ ପତିତରୁ ପବିତ୍ର ହେବାକୁ ଆସୁଛ । ଅତୀତରେ ମଧ ଏପରି କୌଣସି କର୍ମ କରିଥିଲେ ଶରୀର ଦ୍ୱାରା କେତେ କର୍ମ ଭୋଗ କରିବାକୁ ପଡିଥାଏ । ଏବେ ତୁମେ ତ ଅଧାକଳ୍ପ ପାଇଁ ଏଥିରୁ ମୁକ୍ତ ହେଉଛ । ନିଜକୁ ଦେଖିବା ଉଚିତ୍ ଯେ ଆମେ କେଉଁ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ନିଜର ଉନ୍ନତି କରୁଛନ୍ତି, ଅନ୍ୟମାନଙ୍କର ସେବା କରୁଛୁ ? ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣଙ୍କ ଚିତ୍ରରେ ମଧ ଲେଖିପାରିବ ଯେ ଏହାଙ୍କର ହେଉଛି ବିଶ୍ୱରେ ଶାନ୍ତିର ରାଜତ୍ୱ ଯାହା ଏବେ ସ୍ଥାପନ ହେଉଛି । ଏହା ହେଉଛି ଆମର ଲକ୍ଷ୍ୟ ଓ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ । ସେଠାରେ ଶତ ପ୍ରତିଶତ ପବିତ୍ରତା, ସୁଖ-ଶାନ୍ତି ଥିଲା । ଏହାଙ୍କ ରାଜ୍ୟରେ ଅନ୍ୟ କୌଣସି ଧର୍ମ ହିଁ ରହିବ ନାହିଁ । ତେଣୁ ବ□ମାନ ଯେତେ ସବୁ ଧର୍ମ ରହିଛି ସେସବୁ ବିନାଶ ତ ନିଶ୍ଚୟ ହେବ ନା । ବୁଝାଇବା ପାଇଁ ବହୁତ ବୁଦ୍ଧି ଆବଶ୍ୟକ । ନଚେତ୍ ନିଜର ଅବସ୍ଥା ଅନୁସାରେ ହିଁ ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ଚିତ୍ର ଆଗରେ ବସି ବିଚାର ଚାଲିବା ଦରକାର । ଜ୍ଞାନ ତ ମିଳୁଛି ନା । ବୁଝିଲେ ତ ପୁଣି ବୁଝାଇବାକୁ ହେବ, ସେଥିପାଇଁ ବାବା ମିୟୁଜିୟମ୍ ଖୋଲାଉଛନ୍ତି । ସ୍ୱର୍ଗକୁ ଯିବାର ରାସ୍ତା, ଏହି ନାମ ମଧ ବହୁତ ଭଲ ଅଟେ । ତାହା

ହେଉଛି ଦିଲ୍ଲୀ ଗେଟ୍, ଇଣ୍ଡିଆ ଗେଟ୍ । ଏହା ହେଉଛି ସ୍ୱର୍ଗର ଗେଟ୍ । ତୁମେ ଏବେ ସ୍ୱର୍ଗର ଗେଟ୍ ଖୋଲୁଛ । ଭକ୍ତିମାର୍ଗରେ ଏପରି ବୁଡି ଯାଉଛନ୍ତି ଯେପରି ଭୁଲ୍-ଭୁଲୈୟାରେ ଦ୍ୱନ୍ଦରେ ପଡିଥା'ନ୍ତି । ରାସ୍ତା କାହାକୁ ମିଳୁନାହିଁ । ମାୟାର ରାଜ୍ୟରେ ଭ୍ରମିତ ହୋଇଯାଇଛନ୍ତି-- ପୁଣି ବାବା ଆସି ବାହାର କରୁଛନ୍ତି । କାହାର ବାହାରିବାରେ ଇଚ୍ଛା ନଥିଲେ ବାବା ମଧ୍ୟ କ'ଣ କରିବେ ସେଥିପାଇଁ ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମହାନ୍ ମୂର୍ଖଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ଏଠାରେ ଦେଖ, ଯିଏକି ପାଠପଢାକୁ ଛାଡି ଦେଉଛନ୍ତି । ସଂଶୟ ବୁଦ୍ଧି ହୋଇ ଜନ୍ମ-ଜନ୍ମାନ୍ତର ପାଇଁ ନିଜର ହତ୍ୟା କରିଦେଉଛନ୍ତି । ଭାଗ୍ୟ ବିଗିଡିଗଲେ ପୁଣି ଏହିପରି ହୋଇଥାଏ । ଗ୍ରହ ଖରାପ ହେବାରୁ ଗୋରା ବଦଳରେ କଳା ହୋଇଯାଉଛନ୍ତି ଅର୍ଥାତ୍ ତମୋପ୍ରଧାନ ଆତ୍ମା ହୋଇଯାଉଛନ୍ତି । ଆତ୍ମା ଗୁପ୍ତ ଭାବରେ ପାଠ ପଢୁଛି, ଆତ୍ମା ହିଁ ଶରୀର ଦ୍ୱାରା ସବୁ କିଛି କରୁଛି, ଆତ୍ମା ଶରୀର ବିନା ତ କିଛି କରିପାରିବ ନାହିଁ । ଆତ୍ମା ଭାବିବାରେ ହିଁ ପରିଶ୍ରମ ଲାଗୁଛି । ଆତ୍ମା ନିଶ୍ଚୟ ନ କରୁଥିବାରୁ ପୁଣି ଦେହ-ଅଭିମାନରେ ଆସିଯାଉଛନ୍ତି । ଆଚ୍ଛା—

ମିଠା ମିଠା ସିକିଲଧେ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ମାତାପିତା, ବାପଦାଦାଙ୍କର ମଧୁର ସ୍ନେହଭରା ସ୍ମୃତି ଏବଂ ସୁପ୍ରଭାତ୍ । ଆତ୍ମିକ ପିତାଙ୍କର ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ନମସ୍ତେ ।

ଧାରଣା ପାଇଁ ମୁଖ୍ୟ ସାରାଂଶ :—

(୧) ସୁପ୍ରିମ ଟୀଚରଙ୍କର ପାଠପଢା ଆମକୁ ନରରୁ ନାରାୟଣ କରାଉଛି, ଏହି ନିଶ୍ଚୟ ଆଧାରରେ ଧ୍ୟାନ ଦେଇ ପାଠ ପଢିବାକୁ ହେବ । ମୁରଲୀ ଶୁଣାଉଥିବା ଶିକ୍ଷକଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ଦେଖିବାର ନାହିଁ ।

(୨) ଦେହୀ-ଅଭିମାନୀ ହେବାର ପୁରୁଷାର୍ଥ କରିବାକୁ ହେବ, ଯେହେତୁ ତୁମେମାନେ ମରଜୀବା ଜନ୍ମ ନେଇଛ ତେଣୁ ଏହି ଶରୀରର ସ୍ମୃତିକୁ ମଧ୍ୟ ଭୁଲିଯିବାକୁ ହେବ । ପୁଣ୍ୟ ଆତ୍ମା ହେବାକୁ ପଡିବ, କୌଣସି ବି ପାପ କର୍ମ କରିବାର ନାହିଁ ।

ବରଦାନ:- ସ୍ୱସ୍ଥିତିର ଆସନ ଉପରେ ସ୍ଥିତ ରହି ପରିସ୍ଥିତି ଉପରେ ବିଜୟ ପ୍ରାପ୍ତ କରୁଥିବା ମାଷ୍ଟର ରଚୟିତା ହୁଅ ।

କୌଣସି ବି ପରିସ୍ଥିତି ପ୍ରକୃତି ଦ୍ୱାରା ହିଁ ଆସିଥାଏ ସେଥିପାଇଁ ପରିସ୍ଥିତି ତୁମର ରଚନା ଏବଂ ସ୍ୱସ୍ଥିତିରେ ରହୁଥିବା ଆତ୍ମା ତା'ର ରଚୟିତା । ତେଣୁ ମାଷ୍ଟର ରଚୟିତା ବା ମାଷ୍ଟର ସର୍ବଶକ୍ତିମାନ ଆତ୍ମାମାନେ କେବେହେଲେ ପରାଜିତ ହୋଇପାରିବେ ନାହିଁ, ଅସମ୍ଭବ ଅଟେ । ଯଦି କେହି ନିଜର ଆସନକୁ ଛାଡି ଦିଅନ୍ତି ତେବେ ମାୟାଠାରୁ ହାରିବାକୁ ପଡିଥାଏ । ଆସନ ଛାଡିବା ଅର୍ଥ ଶକ୍ତିହୀନ ହେବା କାରଣ ଆସନ ଆଧାରରେ ଶକ୍ତିଗୁଡିକ ଆପେ ଆପେ ଆସିଥାଏ । ଯେଉଁମାନେ ଆସନରୁ ତଳକୁ ଆସିଯାଆନ୍ତି ସେମାନଙ୍କୁ ମାୟାର ଧୂଳି ଲାଗିଯାଏ । ତେଣୁ ବାପଦାଦାଙ୍କର ଅତି ଗେହ୍ଲା, ମରଜୀବା ଜନ୍ମଧାରୀ ବ୍ରାହ୍ମଣମାନେ କେବେହେଲେ ଦୈହିକ ସ୍ମୃତି ରୂପକ ମାଟିରେ ଖେଳିପାରିବେ ନାହିଁ ।

ସ୍ଲୋଗାନ:- ଦୃଢତା କଡା ସଂସ୍କାର ଗୁଡିକୁ ମଧ୍ୟ ମହମ ଭଳି ତରଳାଇ ଦିଏ ଅର୍ଥାତ୍ ସମାପ୍ତ କରିଦିଏ ।